

РЕШЕНИЕ

№ 575

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **10422** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 118 Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на К. И. Д. - С. от [населено място] - 1000, ул."11-ти август" № 13, ет.3, ап.3, чрез адв.С. М. срещу Решение № 2153-21-253 от 15.08.2019г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/ 42 от 07.06.2019г. на Ръководителя по „Пенсионно осигуряване“.

В жалбата и в писмени бележки по делото жалбоподателят, чрез процесуалния си представител, поддържа неправилност и незаконосъобразност на оспорваното решение, като постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон. В жалбата оспорващата цитира разпоредби от КСО, като сочи че осигурителният стаж за времето от 01.01.2018 г. до 13.11.2018 г., през което получавала лична пенсия поради общо заболяване, не ѝ бил признат за отложено пенсиониране. Твърди, че е оцетена неправилно.

В жалбата и в писмени бележки се релевират доводи за незаконосъобразност на атакувания административен акт. Допълва се, че органът неправилно тълкувал нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО, в редакцията ѝ след 01.01.2018 г. Смята се, че възприемането на това тълкуване ще обуслови обратния ефект на този, целен от законодателя, а именно лицата да се мотивират да продължат да работят след

придобиване на правото на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като тълкуването на административния орган представлява дискриминация. Иска се от съда да отмени обжалваното решение. Претендират се разноси по делото.

Ответникът по жалбата – Директора на ТП на НОИ –С. –град, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание оспорва жалбата като неоснователна. Твърди, че решението е правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за претендираните от жалбоподателя разноси.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

От данните в пенсионното досие се установява, че с разпореждане № [ЕГН]/9 от 01.07.2011г. на Ръководител „ПО на К. И. Д. — С. е отпусната лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване по чл.74, ал.1 от КСО и социална пенсия за инвалидност, считано от 20.04.2011г. със срок до 01.04.2012г.. След отпускането им, срокът за изплащане на пенсиите е продължаван въз основа на постановени при преосвидетелстването на лицето експертни решения на органите на медицинската експертиза. С разпореждане №[ЕГН]/3 от 25.01.2016г. на Ръководител ПО е постановено, че от датата на навършване на възрастта по чл.68, ал.1 от КСО пенсиите се считат отпуснати до пожизнено съгласно чл.30, ал.2 от НПОС.

Със заявление вх.№ 2113-21-9289/2116-21-5505 от 13.11.2018г. К. Д. - С. прави искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, към която да се изплаща добавка по чл.84 от КСО.

Към датата на подаденото заявление жалбоподателката е на възраст 63 години и 14 дни. Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 41 години, 4 месеца и 1 ден от трета категория труд.

След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане №[ЕГН]/3 от 04.02.2019г. на Ръководител ПО на К. Д. - С. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО считано от 13.11.2018г. - датата на подаденото заявление. Пенсията е определена по реда на чл.70 от КСО в размер 577,80 лв., изчислен от следните данни: общ осигурителен стаж от трета категория труд - 41 години, 4 месеца и 1 ден, в това число 1 година и 4 месеца на отложено пенсиониране; индивидуален коефициент /ИК/-1,262; доход за изчисляване размера на пенсията 1109,23 лв., получен като средномесечният осигурителен доход за страната за периода от 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията /11.2017г.-10.2018г./ - 878,95 лв.. е умножен по ИК- 1,262; проценти осигурителен стаж за определяне размера на пенсията- 52,09 % / за 40 години x 1,169 = 46,76 % + за 1 година и 4 месеца x 4% =5,33 %/.

От датата на отпускане на личната ОСВ пенсия е постановено спиране на основание чл.95, ал.1, т.4 от КСО на получаваните лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване и социална пенсия за инвалидност и е постановено изплащане към личната

ОСВ пенсия на добавката по чл.84 от КСО.

По жалба вх.№1012-21-516/08.04.2019г. на К. Д. - С. е извършено прекатегоризиране от трета във втора категория труд на част от зачетения при отпускането на пенсията осигурителен стаж, който е определен в размер на 1 година, 4 месеца и 2 дни от втора категория труд и 39 години, 11 месеца, 29 дни от трета категория труд, общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория по реда на чл.104 от КСО - 41 години, 8 месеца и 2 дни, в това число 1 година и 4 месеца на отложено пенсиониране.

С разпореждане №[ЕГН]/ 42 от 07.06.2019г, на Ръководител ПО, личната пенсия за ОСВ на жалбоподателката е изменена на основание чл.99, ал.1, т.1, б”д” от КСО от датата на отпускането ѝ 13.11.2018г.. Пенсията е определена по реда на чл.70 от КСО в размер 582,12 лв., изчислен от следните данни: общ осигурителен стаж от трета категория труд - 41 години, 8 месеца и 2 дни, в това число 1 година и 4 месеца на отложено пенсиониране; индивидуален коефициент /ИК/-1,262; доход за изчисляване размера на пенсията 1109,23 лв., получен като средномесечният осигурителен доход за страната за периода от 12 календарни месеца преди месеца на отпускане на пенсията/11.2017г.-10.2018г./ - 878,95 лв. е умножен по ИК- 1,262; проценти осигурителен стаж за определяне размера на пенсията- 52,48 % / за 40 години и 4 месеца x 1,169 = 47,15 % + за 1 година и 4 месеца x 4% =5,33 %/. В разпореждането е изложено, че осигурителен стаж за времето от 01.01.2018г.-13.11.2018г., през което жалбоподателката е получавала лична пенсия за ИОЗ не се зачита за осигурителен стаж за отложено пенсиониране.

Недоволна от разпореждането К. Д. - С. го обжалвала по административен ред с жалба вх.№1012-21 -1350 от 05.08.2019г. пред Директора на ТП на НОИ – С.-град, който с оспореното по делото Решение № 2153-21-253/15.08.2019 г. отхвърлил жалбата на К. Д. – С..

В мотивите на акта си, административният орган отбелязал, че съгласно чл.70, ал.1 от КСО / в ред. ДВ, бр.99/2017г., в сила от 01.01.2018г./ размерът на пенсията за осигурителен стаж и възраст се определя, като доходът, от който се изчислява пенсията, се умножи с процент за всяка година осигурителен стаж и съответната пропорционална част от този процент за месеците осигурителен стаж. До 31.12.2016г. процентът е със стойност 1,1. илед тази дата той нараства от първо число на всяка следваща календарна година с процент, равен или по-голям от процента, определен по правилото на чл.100, ал.1, до достигане на стойност 1,5. Процентът по изречение първо се определя ежегодно със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година на базата на използваните при съставянето на бюджета прогнозни стойности за нарастването на осигурителния доход и за индекса на потребителските цени.

В чл. 11 от Закона за бюджета на Държавното обществено осигуряване за 2018 година /обн. ДВ, бр.99/2017г., в сила от 01.01.2018г./ е определена стойност на процента по чл. 70, ал. 1, изречение първо от КСО - 1,169 на сто.

Изложил е, че съгласно чл.70, ал.2 от КСО / в ред. от 01.01.2018г./ за лицата, които са

придобили право на пенсия по чл.68, ал.1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 1 януари 2012г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците осигурителен стаж. Процентът за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на правото по чл.68, ал.1 и 2 се определя за действителен календарен осигурителен стаж, без превръщане, придобит след 31 декември 2006г.

Съгласно цитираната разпоредба, в сила от 01.01.2018г., ако след придобиване право на пенсия по чл.68, ал.1 и 2 от КСО, лицата са продължили да работят и през същото време са получавали лична пенсия, не им се следват проценти за отложено пенсиониране по чл.70, ал.2.

Изложил е също, че при направената проверка се установи, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване е направило правилна преценка, че жалбоподателката е придобила право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО към 29.08.2016г./ навършена възраст 60 години и 10 месеца и наличие на изискуемия стаж 35 години и 2 месеца/ и е продължила да работи до датата на отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст 13.11.2018г., като през същото време е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване. При спазване на чл.70, ал.2 от КСО / в ред. от 01.01.2018г./ осигурителният стаж за периода 01.01.2018г. - 13.11.2018г. не е зачетен за осигурителен стаж за отложено пенсиониране, тъй като жалбоподателката е получавала лична пенсия.

В хода на съдебното производство от ответника са представени допълнително доказателства за компетентност на органа издал оспорваните актове/ л.75-77 от делото/.

Други доказателства не са анжигирани от страните в хода на съдебното производство.

Решението е връчено на жалбоподателката на 26.08.2019 г., видно от отбелязването върху самото решение. Жалбата срещу него е подадена на 27.08.2019г. и е постъпила на 09.09.2019 г. в АССГ.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, а именно в 14-дневен срок от съобщаване на решението, от лице с правен интерес и срещу административен акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от административен орган с териториална и материална компетентност, съгласно чл.117, ал.3 КСО. Спазена е предвидената от закона писмена форма и в него се съдържат изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2

АПК. Не се наблюдават пороци във формата или реда за издаване на оспореното решение. В съответствие с разпоредбата на чл. 61, ал. 1 от АПК, акта е съобщен на жалбоподателя, което е удостоверено

Не се установява в хода на административното производство да са били допуснати нарушения на производствените правила.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорените административни актове обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени в мотивната част на актовете) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за издаването им норма и респективно дали се следват разпоредените правни последици. Съгласно разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, в тежест на административния орган е да установи наличието на посочените фактически основания и изпълнението на законовите изисквания при издаването на оспорения акт.

Няма спор, че към датата на подаването на заявлението за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст с вх.№ 2113-21-9289/2116-21-5505 от 13.11.2018г., жалбоподателката е получавала пенсия за инвалидност, поради общо заболяване. Няма спор, че в период от 01.01.2018 г. до 13.11.2018 г. жалбоподателката е била осигурявана, както и че през този период е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване.

Спорът между страните е правен и е свързан със спорният по делото въпрос, а именно, следва ли времето, през което К. Д. – С. е получавала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, конкретно за периода 01.01.2018 г. до 13.11.2018 г., да се зачита за осигурителен стаж за отложено пенсиониране, съответно следва ли това време да се вземе предвид при формирането на размера на пенсията за осигурителен стаж и възраст. Съгласно приетото от административния орган в оспореното решение, отговорът на този въпрос е отрицателен.

Според разпоредбата на чл. 70, ал. 2 от КСО, "за лицата, които са придобили право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 и продължават да работят след датата на придобиване на правото, без да им е отпусната лична пенсия, стойността на процента за всяка година осигурителен стаж след тази дата е 3, а от 1 януари 2012 г. - 4, и съответната пропорционална част от тези проценти за месеците осигурителен стаж. Процентът за всяка година осигурителен стаж след датата на придобиване на правото по чл. 68, ал. 1 и 2 се определя за действителен календарен осигурителен стаж, без превръщане, придобит след 31 декември 2006 г. "

Административния орган е изложил мотиви, че съгласно цитираната разпоредба, в сила от 01.01.2018г., ако след придобиване право на пенсия по чл.68, ал.1 и 2 от КСО, лицата са продължили да работят и през същото време са получавали лична пенсия - пенсия за инвалидност поради общо заболяване, не им се следват проценти за отложено пенсиониране по чл.70, ал.2.

Неправилно е тълкуването на административния орган по отношение на действието на нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО в редакцията ѝ след 01.01.2018 г. Възприемането

му би обусловило обратния ефект на този, целен от закона, а именно да се мотивират лицата да продължат да работят след придобиване на право на пенсия за ОСВ, но без да им се отпуска лична пенсия. Логическото тълкуване на нормата води до извода, че едва при такава хипотеза биха се постигнали целените от законодателя последствия на нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО по-висок процент да се полага на лицата, придобили право на пенсия и продължаващи да работят след датата на придобиване на правото, без впоследствие да им е отпусната лична пенсия. (в този смисъл Решение № 9193 от 9.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1986/2020 г., VI о).

В случая, въпреки личния характер на получаваната от жалбоподателката пенсия за инвалидност поради общо заболяване до момента на отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст с Разпореждане № [ЕГН]/ 42 от 07.06.2019г. на Ръководител ПО, с което личната ѝ пенсия за осигурителен стаж и възраст /ОСВ/ по чл.68, ал.1, 2 от КСО е изменена на основание чл.99, ал.1, т.2, б."д" от КСО и определена в размер 582,12 лв. от датата на отпускането ѝ 13.11.2018г., съдът приема, че времето, през което е получавана пенсия за инвалидност следва да се зачете за осигурителен стаж за отложено пенсиониране.

Във връзка с горния извод, по делото не се спори, а и са налице и доказателства, изходящи от ответника, че през процесния период - 01.01.2018 г. до 13.11.2018 г., жалбоподателката е била осигурено лице. Както бе подчертано по-горе заложената от законодателя цел в чл. 70, ал. 2 се изразява в мотивирането на лицата да продължат да работят след придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, но без да им се отпуска лична пенсия. Именно при такава хипотеза, каквато е налице в конкретния случай, биха се постигнали целените от закона последствия на нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО. Целта е да се полага по-висок процент на лицата, които са придобили право на пенсия и продължават да работят след датата на придобиване на това право, без впоследствие да им е отпусната лична пенсия.

Настоящият състав намира, че административният орган при тълкуване нормата на чл. 70, ал. 2 от КСО не се е съобразил с преследваната цел, вложена в същата. Нормата не разглежда правото на получаване или не на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст при наличието или липсата на друга отпусната пенсия, а урежда стойността на процента за всяка година осигурителен стаж, придобит след придобиване на право на пенсия. Стойността на този процент неминуемо води и до повишаване на размера на пенсията на лице, което е решило да се възползва в даден момент от живота си, след като вече е придобило право на пенсия, от правото да започне реално да получава пенсия, респ. от правото на зачитане не осигурителния стаж за отложено пенсиониране.

Следва също така да се има предвид, че признаването на осигурителния стаж за отложено пенсиониране в хипотезата на по чл. 70, ал. 2 от КСО е само за целите на изчисляването на размера на отпуснатата пенсия за осигурителен стаж и възраст и този осигурителен стаж не може да служи за зачитането му като осигурителен стаж за правото по чл. 68 КСО (арг. Решение № 4111 от 14.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 737/2015 г., VI о.).

С оглед гореизложеното, оспореното решение е издадено в противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона, поради което последното и потвърденото с него разпореждане следва да бъдат отменени и делото да бъде върнато като преписка на административния орган за ново произнасяне по същество по заявление на К. И. Д. - С., при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора жалбоподателката има право на разноски по делото в случай, че същите са надлежно и своевременно предявени, а именно до приключване на последното заседание по делото. В настоящият случай искане за присъждане на разноски се прави с подадената жалба по делото, към която е приложен и договор за правна защита и съдействие, удостоверяващ размера на платената сума. Ето защо съгласно разпоредбата на чл. 80 ГПК, вр. чл. 144 от АПК, такива следва да се присъдят.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, Административен съд – София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. И. Д. - С. от [населено място] - Решение № 2153-21-253 от 15.08.2019г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане № [ЕГН]/ 42 от 07.06.2019г. на Ръководителя по „Пенсионно осигуряване“.

ИЗПРАЩА административната преписка на директора на Териториално поделение на НОИ С.-град за ново произнасяне, при съобразяване с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Териториално поделение на НОИ С.-град да заплати на К. И. Д. – С., ЕГН [ЕГН], адрес: [населено място], ул. „11-ти август“, № 13, ет. 3, ап. 3, направените деловодни разноски в размер на 600,00/шестотин лева/ лева – заплатено адвокатско възнаграждение по приложения договор за правна защита и съдействие от 31.08.2019 г.

Решението може да се обжалва пред В. ия административен съд в 14- дневен срок от получаване на съобщението за постановяването му.

СЪДИЯ: